

Нѣма да те молятъ! Моля ви се — че отдѣ пъкъ такава голѣмство! Е, ще огладнѣнешъ ти и самъ ще почнешъ да просишъ.

Женя се разсърди и рѣши да не обръща повече внимание. Но късно вечеръта, когато се намѣри на креватчето си, тя почувствува, че не ѝ иде сънь, че не може да заспи, като знае, че редомъ съ нея, въ трапезарията, лежи обидениятъ Баронъ, който, навѣрно сжщо не спи, който не иска да вземе отъ неякъсче храна, отъ нея, която го докачи.

Въ кжщи бѣше съвсѣмъ тихо, всички вече спѣха, само Женя не можеше да заспи и чуваше какъ Баронътъ отъ врѣме на врѣме се обръщаше, въздишаше.

Най-послѣ тя не се сдържа: отметна одѣялото, спустна крака на пода и, като стжпаше тихичко, промъкна се въ трапезарията и приклѣкна до дивана.

— Баро, миличъкъ, е — не се сърди — молѣше Женя. — Е, прости ми, прости ми! . . . Азъ те обидихъ . . . не ща по-вече. Баренце, славни, хубавки, никога, никога вече не ще те обиждамъ! Е, хайде де — нека се помиримъ.

Баронътъ се не отзова.

— Баро, ама че си зълъ! — каза Женя и, като заплака, тръгна да си легне.

Тя легна пакъ, метна одѣялото прѣзглава и хвана горчиво да плаче, като се старееше само да не разбуди баба, която спѣше въ сжщата стая.

Рамѣнѣтъ на Женя трепераха отъ плачъ, сълзитѣ течеха и мokrѣха възглавницата, когато отведнажъ дочу, какъ тихичко скрипна вратата на трапезарията и, слѣдъ минута, нѣкаква муцунка се тикна подѣ одѣялото, хладенъ носъ се допрѣ до рамото на Женя, и нѣкой нѣжно я лизна по лицето.